

Skatteministeriet

15. maj 2018
J.nr. 2018-2

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 226 - Forslag til lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og forskellige andre love og om ophævelse af lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper (Forenkling af regler om inddrivelse af gæld til det offentlige m.v. og forældelsehåndtering m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 4 af 9. maj 2018. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Karsten Lauritzen

/ Annemette Ottosen

Spørgsmål 4

I høringsskemaet, jf. bilag 1, s. 5, fremgår følgende:

”I forhold til den store andel af skyldnere uden betalingsevne har det i praksis vist sig vanskeligt at afbryde forældelsen. I juli 2017 var 43 pct. af skyldnerne, svarende til 368.712 skyldnere, således uden betalingsevne, hvorfor afbrydelse af forældelsen gennem f.eks. lønindeholdelse ikke ville have været en mulighed i forhold til disse skyldnere. Over for disse skyldnere vil afbrydelse i praksis alene kunne ske ved gælds erkendelse eller gennemførelsen af en omkostningskrævende udlægsforretning. På baggrund af en udsøgning foretaget af RIM for 2014 og 2015 vurderer RIM, at der i knap 30 pct. af sagerne kan opnås forældelsesafbrydelse via en gælds erkendelse, mens det i godt 70 pct. af sagerne ikke lykkes at opnå en forældelsesafbrydelse på baggrund af et udsendt gælds erkendelsesbrev.

Anvendes denne procentandel på de 368.712 skyldnere uden betalingsevne, vil der således skulle gennemføres ca. 260.000 udlægsforretninger alene for at få afbrudt forældelsen i forhold til dette skyldnersegment. Udlægsforretningen vil medføre øget gæld for skyldner (retsafgift og tilsigelsesgebyr) – som heller ikke har betalingsevne til at betale denne nye gæld – og omkostninger for RIM, idet udlægsforretninger er en omkostningstung inddrivelsesform.”

Ministeren bedes redegøre for, om der historisk set har været praksis at foretage udlægsforretninger på den beskrevne måde og i det beskrevne antal. Ministeren bedes ligeledes redegøre for, om restanceinddrivelsesmyndigheden fremover, såfremt der ikke vedtages en automatisk forlængelse af forældelsesfristen på tre år, vil foretage udlægsforretninger uanset fordringens størrelse og skyldnerens betalingsevne.

Svar

Restanceinddrivelsesmyndigheden har historisk set foretaget udlægsforretninger over for skyldnere uden betalingsevne for at afbryde forældelsen. De nævnte tal i høringsskemaet er alene et udtryk for størrelsen på den opgave, som restanceinddrivelsesmyndigheden ville stå over for, hvis udlægsforretninger ville være eneste mulighed for at afbryde forældelsen i forhold til de skyldnere, der var uden betalingsevne i juli 2017. Der er dog ikke noget aktuelt behov som følge af forældelsesudskydelsesloven (lov nr. 1253 af 17. november 2015), hvorefter forældelsesfristen for fordringer under inddrivelse tidligst løber fra den 20. november 2018.

Den foreslåede regel om foreløbig forældelsesafbrydelse ved modtagelse af en fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden er nødvendig for at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan basere en effektiv, lovlig og korrekt inddrivelse på pålidelige data om fordringens forældelse. Samtidig indebærer reglen, at restanceinddrivelsesmyndigheden i de tilfælde, hvor en fordring modtages kort tid før forældelsesfristens udløb, ikke skal anvende udlægsforretning over skyldnere uden betalingsevne, men kan afvente at skyldneren evt. får betalingsevne. Dog vil der som hidtil skulle ske en forældelsesafbrydende handling som fx iværksættelse af lønindeholdelse eller en udlægsforretning, inden forældelsesfristen udløber – altså senest tre år efter modtagelse af fordringen.